

HAKAN BIÇAKCI • Doğa Tarihi

HAKAN BIÇAKCI 1978'de İstanbul'da doğdu. İlk ve orta öğrenimini İstanbul'da tamamladıktan sonra 1996 yılında üniversite eğitimi için Ankara'ya gitti. 2001'de Bilkent Üniversitesi İktisat Bölümü'nü bitirerek İstanbul'a döndü. İlk romanı *Romantik Korku* 2002'de yayımlandı. Çeşitli dergi ve gazetelerde edebiyat, sinema, popüler kültür konulu yazıları yayımlandı. *Apartman Boşluğu* Arnavutçaya (2009), Arapçaya (2010), Bulgarçaya (2011), İngilizceye (2012) ve Romenceye (2013) çevrildi. Yayımlanmış kitapları: *Romantik Korku* (roman, 2002), *Rüya Günlüğü* (roman, 2003), *Boş Zaman* (roman, 2004), *Bir Yaz Gecesi Kâbusu* (öykü, 2005), *Apartman Boşluğu* (roman, 2008), *Karanlık Oda* (roman, 2010), *Ben Tek Siz Hepiniz* (öykü, 2011), *Doğa Tarihi* (roman, 2014).

www.hakanbicakci.com

İletişim Yayınları 1994 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 301

ISBN-13: 978-975-05-1535-4

© 2014 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2014, İstanbul

EDITÖR Levent Cantek

KAPAK Koray Ekremoğlu

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Ozan Abbas

BASKI ve CILT Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 03 21

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

HAKAN BIÇAKCI

Doğa Tarihi

*Sağda solda küçük adamlar
belirmeye başlamamıştı henüz (Üçüncü Bölüm).
Doğa göğüslerini yaptırmamıştı daha (İkinci Bölüm).
Saçlarını kurutmamıştı (Birazdan).*

BİRİNCİ BÖLÜM

Eski Ayna

“Başkalarının gözleri, bizim zindanlarımız;
başkalarının düşünceleri, bizim kafeslerimiz.”

Virginia Woolf

1. Doğa, uzun uzun makyaj yaptı

Buğu yüzünden net görünmüyordu. Kadınsı, pembemsi, hareketli bir leke vardı aynada. Meyveli vücut şampuanının ılık kokusu banyoyu doldurmuştu. Bozuk çilek reçeli... Havada plastik, şekerli, manasız bir yumuşaklık. Suyun sonsuza kadar sürecekmış gibi şarıldayan iştahlı sesi aniden yok oldu. Sanki alkışlar kesildi. Nefesler tutuldu. Ve düşün şeffaf perdesi ağır ağır açıldı. Aynadaki pembelik biraz daha belirginleşti. Küvetten arka arkaya çıkan iki ıslak ayak yerdeki turuncu havluya bastı. Nemli izler bırakarak yatak odasına doğru ilerledi. Sırayla bornozun eteğine kurulandı. Kremlenmeye başladı. Görüntüleri ışığı yansıtarak keskinleşti.

Kremlenme sırası ince uzun bacaklara geldi. Yukarı doğru. Parlayarak. Ardından kollara, omuzlara ve vücudun geri kalanına... Son olarak da ayrı bir krem surata... Yeni uyanmış yüz, güneş gibi ışıdı. Yatak odasındaki pembe çerçeveli boy aynasını aydınlattı. “Gögüslerimi yaptırsam mı?” diye düşündü kendini süzerken. Belki de bin beş yüzüncü kez... Memeleri vücudunun geneline göre biraz küçük kalıyordu. Ayrıca kahredici bir yassılıkları vardı. Biraz dolgunlaşsalar,

her ayın birinde ofis masasına bırakılan kadın dergilerinin kapaklarındaki kızlardan farkı kalmayacaktı. Göğüslerini şişirmek ister gibi üfleyerek arkasını döndü. Poposuna bakınca morali düzeldi. Destekli sutyenini taktı.

Banyoya döndü. Saçlarını kurutmaya başladı. Fön makinesinden yayılan ısıyla aynadaki buğu tamamen dağılmış, pembe leke yerini Doğa'ya bırakmıştı. Doğa, uzun uzun makyaj yaptı. Lacivert lenslerini taktı. Lenslerin kuruluşunu alması için suni gözyaşı damlasından damlattı. Rimelle görünür kıldığı kirpiklerini kırıştırdı. Göz kalemiyle bakışlarını belirginleştirdi. Kendine başka bir gözle baktı. Kafasındaki Doğa'ya benzemişti. Güzeldi. O sabah otuz beş yaşına girmişti. Yolun yarısında falan değildi. Daha yeni başlıyordu.

Akşamdan hazırlamış olduğu kıyafeti ayakucundaki dilsiz uşakta asılıydı. Giyindi. Elektronik sigarasını şarjdan çıkarıp çantasına attı. Tablet bilgisayarını şarjdan çıkarıp çantasına attı. Akıllı telefonunu şarjdan çıkarıp çantasına attı. Yatak odasından çıktı.

Annesi mutfaktaki ahşap masada kahvaltı ediyordu. Soluk güneş ışığı... Zeytin çekirdekleri, kızarmış ekmek, beyaz peynir, çilek reçeli, portakal nektarı... Günaydınlaştılar. Yorgun suratlı kadın mutlu yıllar dileyip yağlı ağzıyla öptü kızını. Akşam birlikte çıkacakları doğum günü yemeğini hatırlattı.

“Aklımda canım. Rezervasyonumuzu da yaptırdım.”

Annesi bir şeyler yemesi için ısrar edince Doğa kahvaltısını ofiste yapacağını söyleyip buzdolabını açtı. Parfüm şişesini aldı. Baharatlı kokuyu şeffaf bir zırh gibi üzerine geçirdi. Çift renkli topuklu ayakkabılarını giydi. Boyu olduğundan daha uzun, göğüsleri olduğundan daha dik, gözleri olduğundan daha renkli, iki ay önce çektiği Brezilya fönü sayesinde saçları olduğundan daha güzeldi.

Büyük beyaz çantasını alıp gürültülü adımlarla evden çıktı. Yolu uzun değildi. İki adım atıp asansöre bindi. Otoparka inen asansörle cipi arasında da on adımdan fazla mesafe yoktu. Direksiyona geçti. Ön panelin sarı, turuncu, kırmızı, yeşil ışıkları aynı anda yandı. Yeraltı otoparkının derin sessizliğini Joy FM bozdu. Shakira'dan kıpır kıpır bir şarkı... Sesi açtı. Gaza bastı. Shakira'nın sesi ayrı kötüydü, motorun sesi ayrı... Doğa hiçbirinden rahatsız olmuyordu. Kulak uyuşturan nakaratı dinleyerek otoparkın beton griliğinden döne döne yeryüzüne çıktı. Çıktı ama yeraltına geri inmesine on dakika bile yoktu. İşyerinin de içinde olduğu granit, metal ve cam karışımı devasa plaza tam karşısındaydı.

Evin sınırlarını belirleyen yüksek duvarların arasındaki çıkışa yöneldi. Sitenin özel güvenliğinin yanından yavaşlayarak geçti. Emniyet kemerini taktı. İşe uzanan yedi dakikalık yola çıktı. Geniş, renksiz ve insansız otobandaki araçların arasındaydı. Süratle ilerledi. İşin sınırlarını belirleyen cam duvarların arasındaki girişe yöneldiğinde şarkı sona ermişti. Radyoda bembeyaz dişlere sahip olmanın sırrını veren bir reklam spotu vardı. Plazanın özel güvenliğinin yanından yavaşlayarak geçti. Emniyet kemerini çıkardı.

Bu heybetli yapının eksi yedinci katındaki havalı bir ofiste çalışıyordu Doğa. "High Project" adlı halkla ilişkiler şirketine... Onun deyişiyile "PR Ajansı"... Burada üst düzey yöneticiydi. Şirketin kurucusu ve patronu Cengiz Bey'in altındaki iki "direktör"den biriydi. On yıldır cam duvarlı, yüksek tavanlı, klima havalı, az eşyalı, ferah odasında sabahtan akşama mesai yapıyordu. Odasında olmadığı zamanlardaysa toplantı odalarında oluyordu. Yarı İngilizce yarı Türkçe PowerPoint sunumları eşliğinde...

Aslında kendini hırpalamasına gerek yoktu. Sistem oturmuştu. Birileri işi alıyor, birileri kendilerine aktarılan işi projelendiriyor, birileri projeyi sunum haline getiriyor-

du. Doğa da sonu “Thank you” slaytıyla biten, giysileriyle uyumlu bu çalışmalarını az aydınlatılmış, gösterişli toplantı odalarında sunuyordu. İşin mutfağından çok vitrinindeydi. Revizyon verilirse bunu birileri not alıyor, başka birileri de yapıyordu. İş beğenilirse birileri projeyi hayata geçiriyordu. Beğenilmezse başka birileri baştan çalışıyordu. Hırpalanmasına gerek yoktu, ancak hırpalanmış gibi görünmeye mecburdu. High Project’te panik yapmak iş yapmakta daha önemliydi. Çalışanların maaşları endişeleriyle doğru orantılıydı. Doğa da diğer yönetici olacak Alev’in sivrilememesi için kesintisiz olarak yoğun, endişeli, panik halinde ve perişan bir görüntü sergilemeliydi. Bir toplantıyı diğerine bağlayan koridorlarda koştururken bir yandan da telefonundan iş yazışmalarına bakıp söylenirken görünmeliydi. Kendini sürekli böyle sunarak Alev’i pasif göstermeliydi. Ve başta bir tür giysi gibi kuşandığı bu rol icabı hal, zamanla içine işleyerek gerçek ruh haline dönüşmüştü. Stratejik bir karardan kaynaklanan bu tavır, özü haline gelmişti. Sebepsiz yere panik halindeydi artık. Sürekli.

Doğa’nın toplantılar dışında varlık gösterdiği bir diğer alan, yoğun olarak kullandığı şirket içi e-posta trafiğiydi. Yazışmalara konu hakkında bir fikri olmasa bile mutlaka bir yerden dahil olup cevap ya da yorum yazıyordu. Bir de durmadan zaten bilinen zamanlamaları hatırlatıp ortalığı geri yordu. Hele bir de yazışmaların “bilgi” bölümünde Cengiz Bey varsa iyice coşuyordu.

Doğa’nın kocaman gri cipi yarım yamalak bir nefes alıp kirliliğe geri dalan su aygırı gibi yeni bir betonarme giridaba kapıldı. Döne döne batmaya başladı. Arka camın içindeki peluş hipopotam devrildi. Radyoda yeni başlayan şarkı inilen her katta biraz daha parazitlendi. -1, -2, -3. Aracı kendi şirketine ayrılan bölüme park eden Doğa, katlı otoparkın

asansörüne yürüdü. Yukarı çıkan asansörün kahverengi, dar kapısı bitişikteki plazanın geniş, cam kapısının tam karşısına açılıyordu.

Asansörden inip plaza binasına yürüdü. Doğa'nın dışarıdaki dondurucu Şubat havasına temas ettiği tek an, bu birkaç adımlık yürüyüş oldu. Soğuk içine işlemeye fırsat bulamadan insanları öğütür gibi dönen şeffaf kapıya yöneldi. İçeri girdi. Kırmızı elektronik saat 9.23'ü gösteriyordu. Yüksek teknoloji ürünlerinin minimalist bir mimari anlayışla birleştiği yüksek tavanlı, filtre kahve kokulu alandıydı. Gizli güvenlik kameralarıyla çevrili, kapalı ve kontrollü bir meydan... Siyah, metal turnikelere doğru ilerledi. Retina okuyan sistemin önünde durdu. Ok gibi dimdik duran kirpiklerinin arasından lacivert bir bakış attı merceğe. Merceğin lensi Doğa'nın lensini tanıdı. Kırmızı çarpı işareti yeşil ok işaretine döndü, turnike açıldı. Yaka telsizleriyle esas duruşta bekleyen üniformalı güvenlik görevlilerinin arasından geçip metal kapılı asansörlerin bulunduğu koridora yürüdü. Genel panele “-7”yi girdi. Bekledi. 11 saniye içinde “E” asansörü gelecekti. Doğa, içinde düğme olmayan metal kabine girdi. Yeni bir iş günü için alçalmaya başladı.

Açılan asansör kapısı. Karşılama masası. Karşılama kıızı. Günaydınlaşmalar. Mat metal duvarlı koridor. Henüz iş gelmemiş olan Alev'in boş odası. Cengiz Bey'in kapalı kapısı. Sarı koridor. Ve Doğa'nın cam duvarlı, yüksek tavanlı, klima havalı, az eşyalı, ferah odası.

Şirketin son derece deneysel bir mimarisi vardı. Plazanın dibindeki üç yeraltı katını kapatmıştı “High Project”. Kreatif ekip, stratejik planlama, interaktif pazarlama, dijital departman, muhasebe bölümleri farklı yükseklikteki asma katlardaydı. Bilinçli bir çarpık yapılaşma hakimdi ortama. Özellikle asimetrik yerleştirilmiş bu katları birbirine bağlayan çarp-

raz köprüler ofisin en ihtişamlı ayrıntısı, misafirleri ilk görüşte çarpan özelliği idi.

Bu havalı köprülerin altındaki geniş alanda da orman konseptine uygun olarak tasarlanmış “Cafe Jungle” adlı tematik bir kafeterya vardı. Serbest zamanların değerlendirildiği; rahatlama, yiyip içme, müşteri ağırlama amaçlı ferah bir alan. Duvarlarındaki gerçekçi ağaç, kelebek, tavşan, sincap çizimleriyle; köşesindeki yapay kayalıkların arasından kendine çağlayan süsü vererek akan arkadan renklendirilmiş frapan sularıyla, dibinden kesilmiş ağaç görünümlü plastik masalarıyla, salon tipi klimaların yeşile boyalı duvarlara gömülerek gizlendiği havadar bir yeraltı ormanı. Ofisin anlık işsizlerinin takıldığı bir kahve... Kuş yerine yukarıdaki köprü süsü verilmiş koridorları hırsla aşan topuklu ayakkabı seslerinin havada dönüp durduğu, bitki çaylarının revaçta olduğu bir yeşil alan. Ormanda ateş yakmak yasaktı. İçeride sigara içilmiyordu.

Cafe Jungle bomboştu. Kimsenin görmediği çağlayanın renkli suları boşa akıyordu. Ofisin en hareketli saatleriydi çünkü. Herkes yerin yedi kat altında olduğunu çoktan unutmuş, kurulup bırakılmış oyuncaklar gibi oradan oraya seğirtiyordu. High Project çalışanları mekanik topuk seslerini bozuk bir ritimle birbirlerinin kafalarına çakıyorlardı. Her adımda daha derine. Biraz uzaktan bakıldığında bir mimari projenin maketini canlı kılmak için etrafa seyrek biçimde serpiştirilmiş minik figürlere benziyorlardı. Ancak kimsenin kendine uzaktan baktığı yoktu.